

man ämnar att någonsin söka undervisning deri. Också är det endast i lagfarenheten, som man tror detta skrifvande utan allt slags kännedom kunna ostraffadt vågas. Utan tvifvel bygger man på den allmänna liknöjdheten om kunskap i detta ämne. Imedlertid tror man, att allmänheten intresserar sig för juridiska ämnen; ty annars befattade man sig säkert icke dermed. Man handlar lika consequent, som man handlar samvetsgrannt mot dem man tadar.

Om det Engelska Commerce-Collegium.

En Tysk författare säger, då han talar om Engelska industrien: "För att befordra denna industri och uphjälpa åkerbruk, manufacturer och fabriker, finnes i hela Riket icke något Collegium, ingen enda människa, som är skyldig att sörja derför. Allt går sin gång af sig sjelft, då hvar och en är ogenerad och försäkrad om ostörd besittning af sin egendom. Af samma orsaker kommer äfven Hollands blomstrande tillstånd. Ehuru lärrika imedlertid dessa båda länders exempel äro, så hafva dock inskränkningar och band på industrien, under mångfaldiga former, blifvit likasom lösen i alla monarkiska stater. En Engelsk Minister hade, för någon tid sedan "(förl. skref 1787)" det infallet att, till ökande af sina kreaturs antal, bilda ett Collegium för den utländska handeln. Förslaget verkställdes också; men långt ifrån att handeln derigenom skulle vunnit, voro dessa Commerce-Råder snarare ganska skadliga för honom. Detta ådagalades på ett ovedersägligt sätt, och Collegium (*Board of trade*) blef iadraget. Detta så umbärliga Collegium har sedermera blifvit återställt, emedan hofvet gärna mångdubblar

belöningarna för sina kreatur och patrioterne den gången icke hade så stort inflytande, som förut vid uphäfvandet."

UTLÄNDSKA NYHETER.

Spanien. D. 5 Maji tillkännagafs officielt hos Cortes, att Empecinado d. 4 träffat några af Merinos band, hvilka genast skingrat sig och flytt, så att Emp. blott gjorde 40 fångar, hvaribland två prester. Merino sjelf, med 29 hästar, hade undkommit; hela resten af hans band var fallen eller tagen. Huru angelägen regeringen måste vara om denna mannens försättande i overksamhet, synes deraf, att han, genom sin lågande värtalighet, rycker med sig alla sinnen och att penningar och proviant tillställas honom i öfverflöd. Han innehar ett oemotståndligt moraliskt värde öfver hela provincent. Imedlertid förklarade han sig (enligt vissa tidningar) icke emot constitutionen; tvärtom predikade han dess upprätthållande. Men han bekriagade (såde han) regeringen, det af Cortes antagna system, öfvervigten hos en faction, hvars tillvarelse ej kan nekas. Han plundrade, begick grymheter och tog med våld med sig, alla dem, som motstodo honom. Hvad som bäst bevisar hans värde öfver sinnera är väl, att Xefe politico i Burgos, som af regeringen fått sig tillskickade 20,000 piaster, för att köpa spioner, som skulle vaka på Merinos steg, svarat Ministern, att han ej kunnat finna någon enda, som ville åtaga sig denna tjänst, då deremot han sjelf (Xefe politico) var omgifven af Merinos spioner. — Denne synes dock, efter sitt nederlag, vara mindre farlig. Riego har återgått till Saragossa. — Till alla prelater har gått ett Kungligt circulaire, hvari strängt förehålles dem försummandet af deras pligt att förebygga de af deras underhåfvande anställda oroligheter.

Den så kallade liberala factionen i Galicien, liar efter en förut afslutad plan, på en gång i hela provincent arresterat och till Coruna affört 260 a 300 af de förnämsta bland de servila, till största delen presten. — Äfven i Cadiz hafva förvisningar begynn. Man fraktade (enligt bref af d. 8 Maji) i Madrid, att det där föröfvade mord torde finna efterföljd i landsorterna. Det är märkvärdigt, att klubbarna allsedan varit öppnade. — Öfver Frankrike berättas, att Sp. Ministern slutit förbund med tre de mest inflytelse-ägande ledamöter i Cortes, att med eftertryck hämma pöbelns tygellöshet i de

nu så allmänna förvisningarna. Instructioner hafva afgått till alla General-Capitainer och Xefes politicos. Äfven är allvarlig befallning gifven, att de gamla rättegångar, som äro anhängige, men uppehållne genom ett besynnerligt inslytande, skola afgöras så fort som möjligt. Detta angår i synnerhet händelserna i Cadix, Elios process o. s. v.

Till Cortes har blifvit afgifven en Kunglig communication, med uttryck af fasa för Vinnesas mord och begäran, att Cortes måtte vidtaga steg, som förekomme dylika utsväfvingar och elaka begrepp hos främmande magter om Spaniens läge. Häröfver upstodo ifriga debatter. Flera talare (i synnerhet Terreno) hemödade sig att kasta skulden på Ministrarnes bristande försiglighet. Quiroga upläste ett till honom ankommet bref från Infanten D. Francisco, som frågar, om Konungen och hans familj ingen ting kan hafva att frakta af den folk-gäsning, som Vinnesas mord frambragt. Q. hade svarat, att, efter hans öfvertygelse, Madrids folk, trupperne och nationen skulle till sista blodsdroppen försvara det Kungliga huset. Goffin sade, att Konungen vore omgifven af trolösa rådgifvare, som förmått H. M. att utan nöd tala till trupperna (detta hade nemligen skett vid Vinnesas mord) och hindrat H. M. att höra folkets rop. Rådgifvarne skulle, trodde han, draga gränslösa olyckor öfver landet; folkets felsteg härledde sig deremot endast från dess utomordentliga kärlek till friheten. Han ville, att i svaret på den Kungliga communicationen skulle inslyta något om ordningens verkliga orsaker. Moreno Guerra sade: H. M. måste veta, att desse rådgifvare framställt honom såsom invicklad i Vinnesas brott. Det är märkvärdigt, att samme domare, som förut sagt, att Vinuesa förtjent döden, oförmodadt ådömt honom ett så lindrigt straff, att folket trots sig böra — själf skaffa sig rätt. Att Konungen, under den skönaste årstiden, är innesluten inom sitt palats, är en af de omständigheter, hvar på orostifvarne mest räkna, för att inläcka främmande härar i landet. — Hos Cortes är gjordt och till Utskott remitteradt ett förslag, att anslå hvardera af de förra Ministrarna en pension af 60,000 Realer, såsom ersättning dertför, att de icke blefvo nämnde till Statsråd.

Den nya finance-Ministern Barata har besvarat sig, i afseende på operationerna vid Franska länets lystande. Man vet ännu icke, hvar 65 millioner af detta lån tagit vägen. Öfverskattnästaren, de Torres, den förra Fin. Ministerns, Canga Arguelles's, gunstling, som i synnerhet är comprometterad i denna sak, afsatt och arresterad, skyddas af den förra Ministerens parti, hvilket

dock ansenligt minskas i Cortes och icke en gång kunde genomdrifva Calatravas väljande till President. Cuesta blef vald och Konungen sade: "Jag ser, att Cortes's pluralitet är mig tillgifven."

Gen. Gugl. Pepe har utgifvit en skrift, däri han, bland annat, säger sig hafva varit der ende Neapolitan, som vid Rieti vågat se Österrikarne i ansigtet. Han och de till Catalonien ankomna flyktingar (hvaribland man redan äfven räknar Greker) hafva fått afslag på sin ansökning, att få komma till Madrid.

Turkiet. Storherrrens proclamationer hafva haft en förfärlig verkan: då han sagt, att tron hotas, resa sig gubbar, män och ynglingar; hela Constantinopels pöbel är väpnad och begär grulliga excesser; Regeringen skall vara tvungen att åter afväpna pöbeln och äfven straffa några af de våldsamaste. Alla affärer hafva afstannat; Grekiska nationen i staden är nästan till intet gjord. En stor mängd har förstätt rädda sig undan, ehuru många svårigheter detta än mött; de, som äro kvar, arresteras och mördas, så fort man finner. Furst Morusi, Portens Drogman, två Grekiska köpmän och den namnkunniga klädeshandlaren Girau hafva blifvit halshuggne. Påskdagen hängdes den 85-årige Grekiska Patriarken, jemte tre Erkebiskoppar och andra höga andeliga — en oerhörd sak. Ett från England, med manufactur-varor för Grekiska köpmän, ankommet fartyg har fått återgå med varorna, då ingen anmält sig att emottaga dem. Hvem som, med förlust af sin egendom, kan rädda sitt lif, må anse sig lycklig. En af Morusis bröder har lyckats att undkomma till Odessa; den tredje är strypt. Vanligtvis uphängas de ringare Greker utanför fönster och dörrar i sina egna hus. Patriarken hängdes i porten af sitt patriarkal-palats, sedan han förut varit förd i Bostangi Baschis fängelser. Den taffla, som blifvit uppsatt bredvid hans, likasom vid Mornais lik, innehåller att han varit förrädare och deltagit i sammansvärjningen.

Nära 8000 man, af alla vapen, hafva afgått från Constantinopel till Svarta hafvet, för att förstärka Pascharnes arméer. Morea synes gifva Porten mycket att beställa. I sjöarsenalen arbetas med otrolig ifver, och flera fartyg äro redo att gå åt Arkipelagen. — Ryktet säger, att Ali blifvit mördad af sin Sekreterare. Officielt är bekant, att han, vid ett utfall, blifvit illa slagen i Janina. Turkarne hafva i Patrasso fullkomligt öfverväldigat Grekerna där. Erkebiskopen, med en stor hop af sina anhängare, har flytt till bergen o. s. v.

Oaktadt Ryska regeringens ogillande af Gre-

kernas resning är allmänt kändt, och Ryska Consulerna i Jassy och Bucharest flyktat (Gen. Consuln Pini skall vara skickad, med escorte och en skarp besvärsskrift, till Kejsar Alexander i Laibach) komma dock (heter det från Bukowina af d. 25 April) dagligen hopar af 20 till 50 Grekiska rekryter från Bessarabien och Ryssland till Jassy, få där vapen och afgå till Ypsilanti. Hans armée består af Arnauter, Moldauer och Greker. De sistnämnde utgöra största antalet och bära svart uniform. 800 af dem äro hästfolk, de öfrige till fots och försedda med gevär efter Preussisk modell. Arnauterne och Moldauerne bära sin nationaldräkt och äro väpnade på Turkiska viset. Afföningarne äro ganska höga, och plundring allmän. Hvarje rik heter affälling eller förrädare, och på landet begås grusliga excesser. Ypsilanti skall, samma dag då resningen utbröt i Jassy, hafva af sina anhångare i Ryssland fått tio kanoner och några haubitser, hvilka impracticerades öfver Bessarabiska gränsen på bivägar och inlagde i halm. Sedermera har han i Roman låtit gjuta några kanoner af kläckor och för en tid sedan åter fått tolf. Äfven är han numera försedd med munition, hvarpå han i början led brist. D. 26 Apr. inryckte åter en Y:s corps i Bucharest, där Theodor då ännu uppehöll sig. De Walachiska Insurgenterna under Theodor äro talrikare än Ypsilantis corps, eller en 15 å 20,000 man. De bestå af Walacher, Arnauter, Bulgarer och Servier, alla i deras nationaldräkt, hvilket gör en brokig blandning. De äro väpnade på Turkiskt sätt. Theodor låter äfven gjuta kanoner af kläckor. — I Bucharest fann Ypsilanti mer än 1000 unga Greker af de rikaste hus i Wien, Ofen och Odessa, hvilka ville strida för friheten. Insurgenterna hafva redan anlagt flera krutvarnar, och en Tysk smed ville i Bucharest anlägga ett kanonbäreri. En f. d. Österrikisk officer leder förskansningsverket. Ifrån de Siebenbürgska (Österrikiska) gränsregimenterna hafva flere gått öfver till insurgenterna och till en del blifvit antagna som officerer. — Ypsilanti skall, före sitt aftåg till Tergowieste, hafva yttrat, att Kejsar Alexander skrivit till honom, förlåtit honom hans lättsinnighet, i afseende på hans faders förtjenster, men med vilkor att han genast lemnade Bucharest och intoge en militärisk position i bergen.

Den nya regeringen i Jassy har, enligt en not till Österrikiska residenten där, befallt alla i Moldau varande Grekiska frivilliga att lemna landet och låtit till Bessarabien transportera deras kassa. — De Turkar, som flytt till Bukowina och äro fattiga, underhållas på regeringens bekostnad.

Neapel. Dagligen spåas Carbonari genom gatorna. De sättas på åsnor och bödeln går bredvid och slår — ryttarn.

Brasilien. Det Kongl. decret, som är dateradt d. 7 Mars, men utkom först d. 15 eller 16, innehåller: att Konungen bifaller constitutionen och, i anseende till nödvändigheten för Monarken att residera där Cortes sammantråda, beslutit förlägga sitt Hof till Lissabon, men kvarlemnna Kronprinsen i Rio Janeiro. Derjemte är påbudet, att deputerade oförtöfvadt väljas i Brasilien och, så fort de hinna, begifva sig till Lissabon. Oaktadt denna kungörelse funnos dock många, som tvillade, att Konungen verkligen ämnade sig till Europa, emedan ett rykte sade, det Cortes beslutit, att Kungliga familjen ej skulle få landstiga där, utan gå i land på Madeira, till dess H. M. ovilkorligt antagit alla artiklar i den nya constitutionen. Ännu d. 20 Mars ingåfvos petitioner, att H. M. måtte kvarblifva i Rio.

Norrige. D. 22 Maji inställde sig Statsr. Motfeldt hos Stortinget och upläste det Kungliga rescript af d. 12 Apr., som man sett i bihang till Post- och Inrikes tidningen. D. 24 beslöts, att detta rescript företages till öfvervägande, tillsammans med det utlätaude, som inkommit från Utskottet för uppgörelsen med Danmark. En förutgående hemställan från samma Utskott innehåller, att Presidenten måtte få uppdrag att skaffa Storth. del af 1:0 den i Grefve Löwenhjelm's declaration af d. 7 Junii 1815 återopade tractat med Preussen, i följe hvaraf Kieler-tractaten åter bekräftades; 2:0 alla underhandlingar med främmande magter, i anledning af Norriges och Sveriges förening, efter conventionen i Moss, efter uttima Stortinget 1814 och efter Riksdagens antagande; 3:0 hvad som på 1817 års Riksdag beslöts om St. Barthelemy och de Sverige i Finland tillgodovarande summor, för att därmed liqvidera en del af de fordringar, som Danmark äger af sednare datum, enligt conventionen d. 1 Sept. 1819. Målet var anslaget till vidare discussion d. 26 Maji.

Falsen har undanbedt sig Presidents-beställningen, hvarföre f. d. vice Presidenten (Knudssön) blef vald till President och Arntzen till v. Pres. — Förmögenhets- och Närings-afgiftens fördelning på Stiften är antagen, sådan den föreslogs af bevillnings-utskottet: Aggerhus 45,1 procent; Christiansands 14,85; Bergens 21,1; Trondhjems 14,85; Nordlands 4,1.

COURIEREN

FRÅN STOCKHOLM.

Thorsdagen den 7 Junii.

Insändt.

Till Redactionen af Courieren från
Stockholm.

För att närmare utreda ett ämne, som funnits förtjena Allmänhetens upmärksamhet, [infördt i Courieren N:o 5] anhåller undertecknad att få öfverlemnade bilagde handlingar, till Redactionens genomläsning och disposition; utan att likväl yrka deras införande i Tidningen, der de tilläfsventyrs borttoge ett rum för andra, med ändamålet mera öfverensstämmande articlar *].

Registratorn i Allmänna Magazins-Directionen har ej till tjenstepligt att uträtta en sådan commission, som den Fält-Secretären Neyber vid ifrågavarande tillfälle utförde. Ett enskildt Ombud hade, utom omkostnaderne, beräknat vanlig provision af två procent: vinsten var alltså här gemensam för Staten och för Tjenstemannen:

dennes allmänna kall borde ej vara ett hinder för hans belönande **).

Undertecknad anser sig ständigt förbunden redovisa sina Embetsmanna-åtgär-

*) Huruvida Hr. N. varit Registrator eller icke; huruvida han varit pliktig eller icke att, utan vanlig provision, utföra sitt värf, derom har Redactionen icke yttrat sig. Det har ej blifvit påstådt, att detta värf tillhört hans tjenstepligter. Det har icke blifvit nekadt, att han i detta värf med särdeles nit befrämjat Kongl. Maj:ts och Kronans förmån. Det har ej blifvit sagdt, att han fått för stor belöning. Allt hvad Red. yttrat, är att de ådagalagde profven af hans nit "icke blifvit förgätne." Ingen ting annat än detta yttrande har Red. att försvara. Och detta är lyckligtvis ej ens af insändaren motsagdt.

Imidlertid och som insändaren ostridigt åsytter en motsägelse mot oss, skola vi nu drifva vårt påstående något längre, på det man ej må säga, att han med oss tvistat om ingen ting. Vi skola påstå och söka bevisa, att Tjenstemannens allmänna kall bör vara ett hinder för hans belönande på sådant sätt, som insändaren ansett lämpligt.

Vi neka ingalunda, att Hr. Neyber bordt få sina kostnader efter räkning ersatte — ehuru vi tro, att en sådan räkning då bordt vara något annorlunda beskaffad, än den han nu afgifvit, så att han t. ex. icke påfört staten kostnaden till anskaffande af åkdon åt sig för 473 Rd banko, hvaraf öfverskottet, sedan åkdonets underhållande på resan afgått, alltid bör vara en försvarlig caleche, brakbar i många år för Hr. N:s enskilda behof och beqvämighet —

*) Vi vilja så gerna anse hela denna upsats för ett äkta prof af liberalitet. De lexor, den innehåller, stöta oss för ingen del. Vi gå att visa de skäl, vi deremot hafva att upställa. Men denna insimulation om tidningens ändamål synes oss illa öfverensstämma med allt det öfriga, betraktadt såsom icke tvetydigt, utan helt och öppet, sådant som vårt förhållande påyrkas och tvifvelsutan måste erkännas af hvar och en, som talar upriktigt.

